

předpokládá, že náklad učinil ten, kdo k tomu podle práva nebyl povinen, že jej učinil za jiného a že se domáhá náhrady na tom, kdo měl podle práva náklad učiniti sám. V souzeném případě se má věc jinak, neboť žalující firma podle své zákonné povinnosti poskytla svým dělníkům potřebný materiál pro první pomoc sama svým nákladem. Dostála-li tedy žalující firma své povinnosti, splnila tím jen to, co jí ukládal zákon a nemůže podle § 1042 obč. z. požadovati na žalované nemocenské pojišťovně náhradu výloh, jež byla povinna učiniti sama ze svého.

Pokud dovolatelka poukazuje na ustanovení prvního odstavce § 141 zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. o možnosti požadování úplaty za poskytnutí první pomoci na pojišťovně, přehlíží ustanovení druhého odstavce téhož paragrafu, výslovně zdůrazňující, že tímto zákonem není dotčena povinnost zaměstnavatelova, stanovená právními předpisy, vydanými v zájmu ochrany zaměstnanců, čímž jest rozuměti i předpisy § 74 živn. ř. a § 1 čís. 97 nařízení čís. 176/1905 ř. z.

Dodati jest, že v rozhodnutí č. 4102 Sb. z. a n., na které se odvolává dovolatelka, nebyla vůbec řešena otázka, je-li podnikatel povinen opatřiti materiál zmíněný v bodě 7 nařízení čís. 176/1905 ř. z. na vlastní náklad a má-li pak právo postihu vůči nemocenské pokladně, protože tehdy stačila dovolacímu soudu k rozhodnutí o odvolání již sama skutečnost, že nemoc nebyla zavčas hlášena. Závěrečný odstavec zmíněného rozhodnutí nebyl ve Sbírce uveřejněn.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z 28. k v ě t n a
1932 Rv I 382/31/1. J. K.

Návrh na povolení exekuce na pohledávku příslušející exekučnímu dlužníku proti státu jest zamítnouti, nebylo-li v návrhu aspoň tvrzeno, že pohledávka ta jest likvidní. Zjišťovati likviditu náleželo by teprve v řízení, které by se zavedlo o návrhu na zrušení povolené již exekuce.

Prvý soud povolil exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávek patřících prý dlužnici obci L. vůči poddlužníku čsl. státu, čsl. finanční prokuratuře v Praze, v částce 10.000 Kč z obecních přírážek k dani všeobecné výdělkové, zvláštní výdělkové, domovní a pozemkové.

V rekursu proti povolujícímu usnesení tomu česká finanční prokuratura v zastoupení čsl. státu (fin. správy) pouze uplatňovala, že v odpor vzaté usnesení odporuje zákonu a to § 295 ex. ř., podle něhož, vede-li se exekuce na peněžitou pohledávku, jež dlužníku přísluší proti státu, má býti platební záповěď doručena úřadu, který je povolán příslušný plat p o u k a z o v a t i a ev. i orgánu, jemuž náleží l i k v i d o v a t i plat dlužníku patřící. Fin.

prokuratura že však podle své služební instrukce není v daném případě ani úřadem poukazujícím, ani orgánem likvidujícím.

Rekursní soud o této stížnosti se usnesl, že ke stížnosti té se zrušuje usnesení v odpor vzaté a návrh strany vymáhající na povolení exekuce, o níž tu běží, se zamítá.

V odůvodnění uvedl, že nesprávné označení poddlužníka činí povolení exekuce neplatným, ježto záповěď platební doručiti jest poddlužníku v návrhu označenému, a není-li tento udán správně, a zabavení podle § 295 ex. ř. nebude vykonáno, děje se tak na nebezpečí vymáhající strany, a bylo by proto stížnost tu zamítnouti.

Avšak podle dvor. dekr. ze dne 21. VIII. 1838 čís. 291 sb. z. s., který podle čl. IX čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. zůstal v platnosti, jest nepřipustna obstávka nebo soudní zabavení pohledávek proti eráru, které nejsou ještě likvidní a nebyly dosud u veřejných pokladen poukázány k výplatě.

Podle předpisu § 54, č. 3, § 55 ex. ř. musí vymáhající věřitel již v exek. návrhu aspoň tvrditi, že nastala likvidnost pohledávky, aniž by ovšem soud byl oprávněn nebo povinen správnost tohoto tvrzení zkoumati, neboť tvrzení to jde na vrub vymáhající strany.

Poněvadž však vymáhající strana ani tuto okolnost netvrdila v exek. návrhu, tím méně prokázala, měla být již z tohoto důvodu exekuce navrhovaná soudem prvním jakožto nepřipustná zamítnuta. (Srov. sb. n. s. čís. 7478.)

Poněvadž se tak nestalo, činí tak soud rekursní z úřední moci u příležitosti uvedené stížnosti české fin. prokuratury, vzal na uvedený nedostatek zřetel a rozhodl tak, jak uvedeno.

Dovolací stížnosti vymáhající strany do tohoto usnesení nejev. soud nevyhověl.

V odůvodnění uvedl: Výtka stěžovatelova, že výrok napadeného usnesení jest sám sebou v rozporu, jest lichou. Jde pouze o nesprávnou stylisaci výroku, jež měla správně zníti, že rekursu fin. prokuratury se nevyhovuje, že však u příležitosti rekursu toho se zrušuje napadené usnesení, a návrh na povolení exekuce zabavením pohledávek proti státu se zamítá.

Neobstojí však ani další názor stěžovatelův, že nemělo usnesení povolující exekuci býti z moci úřední zrušeno, pokud se týče zamítnuto. Podle čl. IX č. 5 uv. zák. ex. ř. a dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 č. 291 Sb. z. s. jsou nepřipustné obstávka nebo soudní zabavení pohledávek dlužníku za státem příslušejících, nejsou-li likvidní a k výplatě poukázány. Není-li zabavená pohledávka likvidní, nemůže býti ovšem exekuce provedena, ač z toho nenásleduje, že by likvidnost musila býti vymáhajícím věřitelem již v návrhu prokázána. (Srov. rozh. 6327 sb. n. s.) Stačí, tvrdil-li věřitel v exek. návrhu likvidnost pohledávky exekutu proti státu příslušející. Tu však musí za všech okolností aspoň tvrditi, neboť likvidnost

jest podmínkou přípustnosti exekuce, a podle § 54 ex. ř. musí navrhovatel tvrditi splnění všech předpokladů pro povolení exekuce nezbytných.

Poněvadž soud nesmí povolit exekuci nepřipustnou, musí též z moci úřední hleděti k tomu, zda jsou tvrzeny okolnosti pro povolení exekuce nezbytné, jak plyne z uvedeného čl. IX, č. 5 uv. zákona k ex. ř. a citovaného dvor. dekretu První soud měl návrh exekuční zamítnouti, když v něm likvidnost pohledávky obce proti státu, na niž byla exekuce vedena, tvrzena nebyla. Zjišťovati likviditu před rozhodnutím o povolení exekuce ovšem nesměl (§ 55 ex. ř.). To jest teprve předmětem řízení, které by se zavedlo o návrhu na zrušení povolené již exekuce podle § 39 ex. ř. (Srov. rozh. 6327, 7478 a 8768 sb. n. s.)

Když první soud pro zmíněný nedostatek exek. návrh nezamítl, bylo povinností soudu rekursního tak učiniti (srov. rozh. 10.608 sb. n. s.).

Rozhodnutí nejv. soudu v Brně ze dne 29. října 1932, č. j. RI 894/32/1. Dr. Jar. Koutník.

Střetnutí se postupem pohledávky a její exekuční zabavení; § 307 ex. ř.

Žalovaný dlužil za dodané cihly částku 14.095 Kč V. O-vi; tento postoupil svou pohledávku bance v M. dne 23. XI. 29 a žalovaný byl o postupu uvědomen dne 29. XI. 29.

Usnesením ze dne 25. II. 30 byla zabavena a přikázána k vybrání táž pohledávka Mor. bance, filiálce v P. pro její pohledávku proti V. O-vi; toto usnesení bylo doručeno žalovanému dne 28. II. 1930. Již před tím dne 22. II. 30 zahájila banka v M. spor proti žalovanému, jenž se bránil tím, že onu částku poukázal prostřednictvím Mor. banky, fil. v B., žalobkyni; tato filiálka však složila částku tu k soudu, tvrdíc, že částka patří Mor. bance, fil. v P.

Soud I. stolice žalobu zamítl.

Soud odvolací odvolání vyhověl a odsoudil žalovaného k placení částky 14.095 Kč s přísl.

Nejv. soud vyhověl dovolání a zrušil oba rozsudky a vrátil věc prvému soudu, aby v ní dále jednal a znovu rozhodl z těchto důvodů:

Odvolací soud založil své rozhodnutí žalobě vyhovující na zjištěné okolnosti, že postup pohledávky V. O-ve na žalobkyni stál se dříve, než byla vymáhající věřitelkou Mor. bankou, fil. v P., vedena exekuce proti V. O-vi zabavením a přikázáním této pohledávky a dospěl k závěru, že zabavení bylo bezúčinné, když pohledávka již dříve přešla postupem do majetku osoby třetí (ža-